

SAMORZĄDOWA KARTA DLA KULTURY

W stulecie odrodzenia Niepodległej Rzeczypospolitej – demokratycznego państwa będącego wspólnym dobrem wszystkich obywateli oraz obywaterek, które w roku 1918 po raz pierwszy na ziemiach polskich uzyskały prawa wyborcze,

mając świadomość, że po 123 latach rozbiorów Polska mogła odrodzić się tylko dzięki temu, że poprzez swą kulturę przetrwała w sercach i umysłach Polaków,

pamiętając także o stuleciu utworzenia w Rzeczypospolitej samorządu gminnego, który przybliżył demokrację obywatelom,

pomni faktu, że odradzająca się Polska – jako wspólnota wieloetniczna i wielowyznaniowa – miała za sobą długą i chlubną tradycję gościnności, tolerancji oraz otwartości na ludzką różnorodność i wielobarwność kulturową, stanowiącą jej dobro wspólne,

uznając, że samorząd terytorialny to ogół mieszkańców tworzących lokalną lub regionalną wspólnotę, zaś wybieralne władze samorządowe i podległa im administracja samorządowa działają w imieniu i dla dobra tak rozumianego samorządu: ogółu mieszkańców,

świadomi odpowiedzialności za przyszłość naszej Ojczyzny, jaka dziś spoczywa na barkach nas wszystkich,

my, niżej podpisani, uchwalamy niniejszą Kartę, a sygnując ją swymi nazwiskami, wyrażamy poparcie dla składających się na nią dziesięciu zasad i deklarujemy, że każdy i każda z nas – w miarę możliwości – będzie dążyć do ich urzeczywistnienia w swojej codziennej pracy.

1. Kultura nadaje sens procesowi rozwoju miast, wsi i regionów, a animacja i edukacja kulturowa budują kompetencje do aktywnego uczestnictwa w tym procesie.
2. Kultura jest polem odkrywania przez każdego z nas własnego potencjału i doświadczania osobistej sprawczości – kultura przywraca ludziom wiarę we własne siły.
3. Kultura to przestrzeń partycypacji nas wszystkich: ludzi współtworzących społeczeństwo obywatelskie. Uczestnicząc w kulturze, kształtujemy życie społeczne i tworzymy rozwój społeczny w duchu dialogu i wzajemnego zrozumienia.
4. Kultura jest dobrem wspólnym, nie może być zawłaszczana ani reglamentowana przez żadną ideologię.
5. Kultura to przestrzeń kształtowania się wspólnoty ponad różnorodnością, w której naturalne różnice wzbogacają, a nie dzielą.
6. Kultura to obszar dialogu z własnym dziedzictwem, w całej jego złożoności. To odkrywanie pozytywnych i negatywnych wątków w naszych dziejach oraz dbałość o dziedzictwo własne, a także „osierocone”.
7. Kultura jest drogą do budowania tożsamości, zakorzenienia i poszanowania dziedzictwa. Jednak zakorzenieć się można tylko w prawdzie.
8. Kultura szuka równowagi pomiędzy wspólnotowością i przestrzenią indywidualnego buntu w imię konstytucyjnych zasad wolności twórczej i wolności korzystania z jej dóbr.
9. Kultura przynosi odpowiedzi na potrzeby, ale jest też polem dialogu i sporu, wytwarzania wciąż nowych oczekiwań, pytań i szans rozwoju.
10. Autonomia instytucji kultury i zasada suwerenności twórczej długofalowo służą rozwojowi kultury i dobru społeczności. Panujące w samorządowych instytucjach kultury warunki pracy powinny być wzorem uczciwego i równego traktowania pracowników i pracownic.

Kulturę tworzymy wszyscy, indywidualnie i grupowo, w instytucjach publicznych, organizacjach społecznych, sektorze prywatnym i samorządzie. Dążąc do urzeczywistnienia tych zasad my, politycy i urzędnicy, animatorzy i edukatorzy, artyści i menedżerowie kultury, deklarujemy wspólną pracę na rzecz tworzenia i realizacji polityk publicznych w naszym środowisku lokalnym.